

pořadem instancí potvrzeno zemským úřadem, jehož rozhodnutí je konečné. Byť i žalovaný podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu proti onomu rozhodnutí, jest jeho stížnost podle zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z., zákona ze dne 2. listopadu 1918, č. 3 a 164/1937 a nař. č. 191/1937 Sb. z. a n. pouze mimořádnou právní pomocí, rozhodnutí správního úřadu zůstává však dále pravoplatným a jest jím soud vázán, zejména když žalovaný ani netvrdil, že jeho stížnosti byl přiznán odkladný účinek, nehledě ani na to, že jde o rozhodnutí správního úřadu, jež ani nelze vymáhati exekucí, poněvadž se jím neukládá žalovanému nějaké plnění, nýbrž se jím konstatuje jen povinnost k náhradě škody, tedy jímž se rozhoduje jen o důvodu nároku žalující obce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nález okresního úřadu v P. ze dne 5. října 1935 č. 34.379/1-II, jenž vyslovil povinnost žalovaného k náhradě škody, se neopírá o porušení povinností, jež má na mysli § 10 finanční novely č. 329/1921 Sb. z. a n. Jen tohoto předpisu o rozpočtu se dotýkají § 19 zák. č. 77/1927 Sb. z. a n., jakož i dodatky k němu obsažené v zákoně č. 169/1930 Sb. z. a n., zejména v jeho odstavci 5 obsažený přesun kompetence v příčině nálezů o náhradě škody na okresní výbory po případě zemské výbory, kdežto jinak zůstala nedotčena ustanovení §§ 4, 5 a 9 zákona č. 126/1920 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 125/1927 Sb. z. a n., podle nichž o povinnosti k náhradě škody pořadem stolic rozhodují okresní úřady po případě zemské úřady. V té příčině lze poukázati na důvody uvedené v rozhodnutích nejvyššího správního soudu, uveřejněných pod č. 10401, 12709, 12874 Boh. A, s nimiž dovolací soud souhlasí. V otázce, jaký význam má pro souzený spor, že žalovaný podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, schvaluje dovolací soud správné důvody napadeného usnesení.

Čís. 16679.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

I. Užívání označení »patentní zástupce« civilním technikem, oprávněným k zastupování ve věcech patentových a zapsaným v příslušném rejstříku, nepříčí se ustanovením §§ 1, 2 zák. proti nekalé soutěži. Oprávnění takového civilního technika v oboru jeho technického podnikání mimo zastupování ve věcech patentových není rozhodující.

II. Uvádění jmenování osoby, oprávněné k zastupování ve věcech patentových, radou patentního soudu v souvislosti s oprávněním k zastupování v obchodním styku se příčí ustanovením §§ 1, 2 zák. proti nekalé soutěži.

III. Dovolání z výroku o uveřejnění rozsudku je přípustné (§ 18 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Nároku na uveřejnění rozsudku nelze vyhověti, není-li uveřejnění třeba ani v zájmu veřejnosti anebo zájemců, ani s hlediska morálního dostiučinění.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1938, Rv II 213/37.)

K III. opačně rozh. č. 11142, 12638 Sb. n. s.

Žalobě, jíž se žalující Svaz československých patentních zástupců v P. na žalovaném civilním inženýru pro stavbu strojů domáhá, aby byl žalovaný uznán povinným I. zdržeti se v tiskopisech, oběžnících a v obchodním styku vůbec uvádění jmenování členem patentního soudu ve spojení s udáním oprávněnosti zastupovati strany před patentním úřadem; II. 1. zdržeti se užívání výrazu »Ausländisches Mitglied des Verbandes deutscher Patentanwälte« aneb jiného poukazu na členství v tomto svazu, 2. odstraniti označení »Ausländisches Mitglied des Verbandes deutscher Patentanwälte« z dopisních papírů a tiskopisů, které jsou v disposiční moci žalovaného; III. a) zdržeti se v tiskopisech, oběžnících a v obchodním styku vůbec užívání výrazu »zástupce ve věcech patentních« nebo »přísežný zástupce ve věcech patentových«, b) zdržeti se v tiskopisech, oběžnících a v obchodním styku vůbec užívání výrazu »zástupce v patentních záležitostech« nebo »přísežný zástupce v patentních záležitostech« nebo překladu tohoto výrazu či výrazu »patentový zástupce« do jiných jazyků, zejména též výrazu »Patentagent«; IV. že je žalobce podle § 18 zák. o n. s. oprávněn uveřejniti pravoplatný rozsudek na útraty žalovaného v časopisech N. P., N. L., P. T. a P. B., soud první stolice vyhověl ve směrech uvedených pod I., II. 1., 2., jinak žalobu zamítl. Odvolací soud na odvolání obou stran potvrdil napadený rozsudek vyjma části sub IV., týkající se návrhu na uveřejnění rozsudku, kterémužto návrhu vyhověl. Důvody: K odvolání žalovaného: Bylo zjištěno, že žalovaný ve své korespondenci se stranami užíval v druhé polovině 1933 a v roce 1934 dopisních papírů s označením »Ausländisches Mitglied des Verbandes deutscher Patentanwälte«, ačkoli přestal býti již v říjnu 1933 členem onoho cizozemského svazu patentních zástupců, který pak byl 23. března 1934 rozpuštěn. Pokud odvolatel brojí proti právnímu názoru prvního soudu, že by uvádění neexistujícího členství v cizozemském svazu patentních zástupců mohlo vyvolati u zájemců dojem zvláštních schopností ve věcech patentových, stačí ukázati na to, že jeho správnost potvrzuje nejlépe to, že žalovanému samému zřejmě velmi záleželo na dokumentování svého členství v jmenovaném cizozemském svazu, a to i tehdy, když mu bylo již známo, že byl z něho vyloučen, a dokonce i tehdy, když již neexistoval. Tím jasně vysvítá oprávněnost závěru, že v nepravdivém uvádění členství v cizozemském svazu spočívalo jednání, které v rozporu s dobrými mravy soutěže v hospodářském styku bylo způsobilé poškoditi soutěžitele a kterým žalovaný sledoval účel zjednávat si klamavým dojmem u zájemců přednost před jinými soutěžiteli,

a že toto klamavé jednání žalovaného bylo způsobilé přivoditi u zájemců rozhodnutí, aby dali přednost žalovanému před jinými soutěžiteli, čímž jsou splněny podmínky nekalé soutěže podle §§ 1, 2 zák. proti nek. soutěži. Liché je vysvětlení žalovaného, jako by byl jen pro technické potíže opominul odstraniti onu doložku se svých dopisních papírů, a jeho námitka, že říšskoněmecký svaz souhlasil s tím, aby i po vyloučení ze svazu spotřeboval tiskopisy onou doložkou opatřené, byla vyvrácena již soudem první stolice. Nelze ani souhlasiti s výtkou nesprávného právního posouzení potud, pokud bylo žalovanému rozsudkem uloženo, aby odstranil označení »Ausländisches Mitglied ver Verbandes deutscher Patentanwälte«, když žalovaný tvrdil a nabízel důkaz o tom, že závadné tiskopisy zničil, že v době vydání rozsudku nebyl již v jejich držení a že mu tedy uloženo plnění nemožné. V té příčině jest uvést, že k odůvodnění napadeného výroku stačila dokázaná skutečnost, že žalovaný užíval závadného označení na svých dopisních tiskopisech i poté, když mu to bylo po jeho vyloučení z říšskoněmeckého svazu zakázáno, a ještě i ve sporu popřev žalobní nárok, hájil své nesprávné stanovisko o oprávněnosti a nezávadnosti takového označení (rozh. č. 13869 Sb. n. s.). Pokud odvolatel uplatňuje odvolací důvod nesprávného právního posouzení ve výroku rozsudku první stolice, jenž mu uložil, aby se zdržel uvádění jmenování členem patentního soudu ve spojení s udáním oprávněnosti, zastupovati strany před patentním úřadem, nelze souhlasiti s jeho vývody, opírajícími se o názor vyslovený ve vyjádření obchodní a živnostenské komory a inženýrské komory, jako by uveřejnění o jmenování radou patentního soudu nebylo závadné. V té příčině poukazuje odvolací soud na důvody napadeného rozsudku, k nimž se dodává: Žalovaný nemohl se v té příčině ospravedlniti poukazem na to, že byl skutečně jmenován členem patentního soudu, a na oprávnění označovati se v té vlastnosti na dopisních papírech, a konečně na to, že seznam členů patentního soudu je veřejný. Závadnost záleží právě ve spojitosti s označením jako osoby oprávněné k zastupování ve věcech patentových. Již v samém uveřejnění jmenování členem patentního soudu ve spojení s oprávněním zastupovati v patentových věcech záleží podle názoru odvolacího soudu jednání, o němž si žalovaný musel býti vědom, že je způsobilé vyvolati u zájemců dojem, že právě pro své členství u patentového soudu je žalovaný s to snadněji prosaditi jako zástupce ve věcech patentových zájmy a dosíci úspěchu pro svého klienta. Že takové uveřejnění jmenování radou patentního soudu v uvedené spojitosti je způsobilé vyvoláním klamného dojmu zjednatí žalovanému na újmu jeho soutěžitelů přednost v zastupování ve věcech patentových, o tom není pochyby, i když se ani nepřihlíží k názoru projevenému v té příčině v dopise sboru civilních inženýrů při inženýrské komoře a v protokolu valné hromady žalujícího svazu. Stanovisku žalovaného nemůže naopak prospěti ani názor inženýrské komory, že užívání titulu rady patentního soudu na dopisním papíru v dotčené spojitosti není závadné, pokud se v obsahu dopisu samého

nepoukáže na uvedenou funkci. Soud první stolice tudíž správně posoudil jednání žalovaného s hlediska §§ 1 a 2 zák. p. n. s. Otázka, zdali a jaký dojem je způsobil vyvolati u zájemců určité označení vlastního podniku a na újmu podniku soutěžitelů zjednati mu přednost, jest otázkou právní, která nemůže býti řešena jen na podkladě důkazů o konkrétním mínění určitých zájmových kruhů.

K odvolání žalujícího Svazu: Odvolání tu brojí proti právnímu názoru prvního soudu, že označování žalovaného jako »zástupce ve věcech patentových« nebo »patentní zástupce« bylo sice v rozporu s dobrými mravy, avšak nenaplnovalo skutkovou podstatu ustanovení §§ 1 a 2 zák. p. n. s. proto, že není rozdílu v mezích oprávnění »patentových zástupců« a civilních techniků, oprávněných k zastupování ve věcech patentových. V té příčině však odvolací soud schvaluje názor prvního soudu. Je sice pravda, že je tu rozdíl mezi předpoklady, za kterých nabývají způsobilosti k zastupování ve věcech patentových ve smyslu § 43 pat. zák. t. zv. »patentní zástupci« a podle § 10 vládn. nař. č. 6/1926 Sb. z. a n. civilní technikové. Obě kategorie však se musí vykáhati přiměřenou technickou způsobilostí: jedni ve smyslu § 43, odst. 6, č. 4 pat. zák., druhí podle §§ 10 a 11 nař. min. č. 77/1913 ř. z. a po skončené praxi podrobiti se zkoušce (§ 43, odst. 6 č. 6 pat. zák., § 12, odst. 3, min. nař. č. 77/1913 ř. z.), a co do jejich poměru ke stranám (zájemcům) nečiní patentní zákon (§ 43) rozdílu mezi uvedenými dvěma kategoriemi a staví je proti dalším dvěma kategoriím uvedeným v odst. 1 § 43 pat. zák., totiž proti advokátům a finanční prokuratuře — na stejný základ potud, že je v odst. 2 § 43 pat. zák. vylučuje obě ze zastupování ve sporech o odvolání, zrušení nebo odnětí patentu, jakož i vůbec ze zastupování ve všech záležitostech netechnických. V tom se zračí tendence zákona nerozlišovati co do práv k zastupování mezi oběma kategoriemi. Názor soudu, že oprávnění »patentních zástupců« při zastupování ve věcech patentových není rozsáhlejší než civilních techniků, oprávněných k zastupování ve věcech patentových, má tedy svou oporu již ve výkladu zákonných ustanovení, i když se nepřihlíží k projeveným v té příčině názorům inženýrské komory, ministerstva veřejných prací a presidia patentního úřadu. Odvolání žalujícího Svazu brojí neprávem i proti právnímu posouzení prvním soudem, že jednání žalovaného není způsobilé poškoditi žalující Svaz, zejména zjednati žalovanému přednost při soutěži. I když výklad § 43 pat. zák. v souvislosti s § 12 vládn. nař. č. 6/1926 Sb. z. a n. nemůže vésti k závěru, že název »patentní zástupce« (Patentanwalt) je vyhrazen patentním zástupcům v užším slova smyslu, zapsaných do rejstříku patentních zástupců, nelze překročení tohoto zákonného ustanovení samo o sobě ještě posuzovati jako jednání příčíci se ustanovení §§ 1 a 2 zák. p. n. s. Vychází-li se i z názoru, že užívání označení »zástupce ve věcech patentových« nebo »přísežný zástupce ve věcech patentových« civilním technikem, — jakým je žalovaný — je s to, aby vzbudilo u zájemců klamný dojem, že jde o »patentního zástupce« v užším slova smyslu, jest s hle-

diska zákona proti nekalé soutěži, zejména § 2 zák. p. n. s. rozhodující, zdali si tím žalovaný přikládal vlastnosti neb oprávnění, kterých ve skutečnosti nemá a které jsou relevantní pro získávání přednosti při soutěži, čili zdali klamavost v označení oprávnění mohla vésti k dosažení soutěžitelského účinku. V té souvislosti jest třeba zkoumati, zdali a jaké jsou tu objektivní důvody, aby se zájemce, hodlající zjednat si zástupce ve věci patentové, rozhodl pro toho či onoho zástupce z oněch čtyř kategorií, uvedených v § 43 pat. zák., zejména aby dal přednost »patentnímu zástupci«, kvalifikovanému podle § 43, odst. 6 č. 1 až 6 pat. zák., či civilnímu techniku, oprávněnému k zastupování ve věcech patentových podle § 10 vlád. nař. č. 6/1926 Sb. z. a n. Jak bylo již ukázáno, není podle zákonných ustanovení zástupčí právo civilního technika, oprávněného zastupovati ve věcech patentových, užšího rozsahu než u »patentního zástupce« ve smyslu odst. 6 § 43 pat. zák. a s toho hlediska nelze právem tvrditi, že by pro nějaký rozdíl v rozsahu zástupčích oprávnění měl zájemce důvod dáti tomuto před oním přednost při volbě zástupce. Zdali při volbě zástupce pro záležitost patentovou mohou u zájemce rozhodovati jisté subjektivní momenty, dávající přednost »patentnímu zástupci« před civilním technikem, oprávněným k zastupování ve věcech patentových, mohlo by se posuzovati jen podle okolností, které dokázati by náleželo žalobci, a to se zřetelem na zvláštní oblibu a dávání přednosti té neb oné kategorii oprávněných zástupců. Kdyby toto dávání přednosti vězelo ve sporném případě v zájemcově nesprávném, v zákonných předpisech neodůvodněném, v mínění o rozdílu v rozsahu zástupčích oprávnění dotčených dvou kategorií osob, podle § 43, odst. 1 pat. zák. k zastupování stejně oprávněných, nemohl by se tento mylný úsudek zájemcův právem uplatňovati na vrub žalovaného. Že by bylo oprávnění žalovaného jako civilního technika, zapsaného po splnění podmínek § 10 vlád. nař. č. 6/1926 Sb. z. a n. do rejstříku úředně autorisovaných techniků, oprávněných k zastupování ve věcech patentových, omezeno na jeho obor, pro který nabyt autorisace, nelze právem tvrditi se zřením na ustanovení § 43 pat. zák. a vlád. nař. č. 6/1926 Sb. z. a n., jak bylo ostatně též vysloveno ve vyjádření patentního úřadu s poukazem na sdělení ministerstva veřejných prací. Poukazuje-li tedy odvolatel na to, že je mnoho lidí, kteří prý znají rozdíl mezi patentovým zástupcem a civilním technikem pro stavbu strojů, oprávněným k zastupování ve věcech patentových, jakým je totiž žalovaný, a kteří své patentové záležitosti výhradně svěřují patentovým zástupcům, a že nesprávným označováním jako »zástupce ve věcech patentových« nebo »patentní zástupce« žalovaný uvádí zájemce v omyl o své kvalifikaci, není pro toto tvrzení důkazů a stačí odvolatelku poukázati na vývody shora uvedené. I když lze mluviti o zvláštní kvalifikaci patentních zástupců podle § 43, odst. 6, pat. zák., není odůvodněn názor o jejich vyšší kvalifikaci proti civilním technikům, k zastupování podle zákona stejně oprávněným, u nichž se právě se zřením na praxi a zkoušky, jakým se podle zákona č. 77/1913 ř. z. podrobují civilní

technikové, upouští od praxe a zkoušky, jakou předpisuje § 43, odst. 6, pat. zák. »patentním zástupcům«. Žalující Svaz ukazuje v odvolání na účinek, jaký mělo nesprávné označování žalovaného na interesenty. V té příčině jest v napadeném rozsudku jen všeobecně uvedeno, že korespondence žalovaného, v níž užíval nesprávného označení patentního zástupce, byla řízena okruhu průmyslníků a osob, zabývajících se patentovými záležitostmi. Prvý soud se nezabýval zvláště listinami, jimiž žalující Svaz dokazoval, že různé firmy resp. osoby pokládaly žalovaného za zástupce ve věcech patentových. Žalující Svaz však nedokázal, že by tou okolností byl nastal soutěžitelský účinek ve smyslu § 2, odst. 1, zák. p. n. s. Pouze to, že žalovaný v dopisech Svazu m. průmyslníků a B. chemickým závodům jest nazýván patentním zástupcem (Patentanwalt) a že v dopise firmy K. je zmínka, že jím nebylo známo, že žalovaný není patentním zástupcem, nenasvědčují ještě takovému soutěžitelskému účinku žalovaného, jaký dokázati bylo na žalujícím Svazu. K žalobcovu tvrzení, jako by nesprávné označení žalovaného jako zástupce ve věcech patentních nebo jinými výrazy toho smyslu samo o sobě přilákalo mu řadu zájemců na jeho zastupování, nelze přihlížeti, když tvrzení to nebylo opřeno o skutkové okolnosti, které by aspoň odůvodnily právní závěr, že jednání žalovaného bylo způsobilé poškoditi soutěžitele a zájemce oklamati a tím zjednati žalovanému u nich na újmu jiných soutěžitelských osob nebo podniků přednost při soutěži. Prvý soud posoudil věc správně po právní stránce, neshledal-li v té příčině předpokladů nekalé soutěže ve smyslu §§ 1 a 2 zák. p. n. s. Jest však odvolání žalujícího Svazu dáti za pravdu v tom, pokud se cítí dotčen zamítnutím návrhu na uveřejnění odsuzující části rozsudku ve smyslu § 18 zák. p. n. s. Nerozhoduje, že žalující Svaz měl úspěch jen s částí žalobního nároku, a není na závadu uveřejnění odsuzující části pravoplatného rozsudku. Žalující straně jest přiznati oprávněný zájem na tom, aby byly ony kruhy veřejnosti, zejména zájemci na zastupování ve věcech patentových, uveřejněním zpraveny o soudním výroku o zdržení se a odstranění závadného stavu (§ 18 zák. p. n. s.). Bylo tedy žalobcovu odvolání v tom směru vyhověno.

Nejvyšší soud dovolání žalujícího Svazu nevyhověl, dovolání žalovaného vyhověl jen co do výroku, týkajícího se návrhu na uveřejnění rozsudku, v kteréžto příčině obnovil rozsudek soudu první stolice, jinak mu nevyhověl.

Důvody:

K dovolání žalobcovu: Po právní stránce je přisvědčiti oběma nižším soudům. Nejde o to řešiti, zda je název »patentní zástupce — Patentanwalt« vyhrazen jen patentním zástupcům v užším slova smyslu a zda by bylo trestné, kdyby byl žalovaný tohoto označení anebo titulu užíval, nýbrž věc nutno posouditi výhradně s hlediska zákona proti nekalé soutěži, jak to odvolací soud správně učinil. Jestliže odvolací soud

správně dovodil, že není rozdílu v mezích oprávnění »patentových zástupců« a civilních techniků oprávněných k zastupování ve věcech patentových a v příslušném rejstříku zapsaných, v čemž mu jest dáti za pravdu a poukázati k jeho podrobným důvodům, — není tu ani závadnosti s hlediska §§ 1 nebo 2 zákona proti nekalé soutěži, protože v užívání pozastaveného označení není ani klamavosti pro kruhy zákaznické, ani způsobilosti, aby jím byly nebo mohly býti poškozeny zájmy osob, sdružených v žalujícím Svazu. Nelze zajisté uznati, že by se u civilních techniků k zastupování oprávněných nevyžadovala anebo nepředpokládala znalost právních předpisů tuzemských nebo cizozemských oboru práva patentového a že by zejména žalovaný neměl takovýchto znalostí; na druhé straně ani patentní zástupci podle dnešního stavu technických věd a oborů nemohou míti odborné znalosti ve všech oborech těchto věd, ačkoli u nich žalující Svaz beze všeho uznává oprávnění k zástupčí činnosti ve všech oborech bez zření na vlastní odborné vzdělání a působení toho nebo onoho zástupce a nevyžaduje, aby patentní zástupce v zájmu zákazníků upozorňoval na to, že speciální znalosti má jen v určitém oboru technickém, jak to požaduje od civilních inženýrů a od žalovaného. O oprávnění takového civilního inženýra v oboru jeho technického podnikání, tedy mimo zastupování ve věcech patentových, nelze tu uvažovati, protože tu právě rozhodují jiné zájmy a také jiné normy, které ovšem pro takové odborné působení mimo zastupování ve věcech patentových zavazují také patentní zástupce, jestliže by chtěli býti podnikatelsky činní ve svém technickém nebo obchodním oboru vedle činnosti zastupitelské. I kdyby šlo o synonyma, byla by to označení taková, jež kryjí v podstatě stejné oprávnění a stejnou podnikovou činnost, takže tu není klamavosti s hlediska § 2 zákona proti nekalé soutěži. Platí to také o anglickém označení »Patent Agent«, o němž žalující Svaz ani nedokázal, že by se zcela kryl s označením patentní zástupce a že by se ho výhradně užívalo jen v tomto smyslu a významu. Dodati lze ještě, že by nebylo bývalo věci žalovaného dokazovati stejnost oprávnění, nýbrž že by bylo náleželo žalujícímu Svazu bezpečně dokázati všechny podmínky klamavosti, tedy v souzeném případě vyloučiti všechny pochybnosti v příčině této stejnosti oprávnění u obou skupin, což se mu však nepodařilo.

K o d v o l á n í ž a l o v a n é h o: Co do odsuzujícího výroku, uvedeného pod II 1, 2 rozsudkového výroku procesního soudu, stačí žalovaného odkázati na důvody napadeného rozsudku, jež vývody dovolání, opírajícímu se zčásti o skutečnosti v první stolici nepřednesené, nejsou nijak vyvráceny hledíc na zjištění nižších soudů, že žalovaný užíval závadného označení na svých dopisních tiskopisech nejen po svém vyloučení z říšskoněmeckého svazu a po zákazu tohoto užívání, ale i ještě za souzeného sporu, v němž též ještě hájil své stanovisko o oprávněnosti a nezávadnosti takového označení. Odvolacímu soudu neušel rozdíl v zákonných předpokladech, nároku zdržovacího a odstraňovacího, i když poukázal jen na rozhodnutí č. 13869 Sb. n. s. Ostatně přiznaný

nárok odstraňovací má význam zcela podružný hledíc na zjištěný stav věci, jakož i na omezení uvedenému v rozsudkovém výroku.

Co do nároku zdržovacího, aby žalovanému bylo uloženo, aby se v tiskopisech, oběžnících a v obchodním styku vůbec zdržel uvádění svého jmenování členem patentního soudu ve spojení s údajem o své oprávněnosti zastupovati strany před patentním úřadem, nejsou vývody dovolání s to, aby vyvrátily správnost rozsudku odvolacího soudu ani v tomto směru.

To, že žalovaný byl jmenován členem patentního soudu, nebylo přece ve spojitosti s jeho obchodním podnikáním. Právem shledal odvolací soud, že závadnost spočívá právě v tom, že žalovaný jako osoba oprávněná k zastupování ve věcech patentových v souvislosti s tímto oprávněním uvádí v obchodním styku své jmenování radou patentního soudu, čímž může býti v obchodním styku vyvolán u zájemců klamný dojem, že žalovaný právě pro své členství u patentního soudu je s to snáze dosáhnouti jako zástupce ve věcech patentových úspěchu a obhájití zájmy svého klienta, a mohl by tím žalovaný na újmu soutěžitelů získati přednost v zastupování ve věcech patentových. Žalovaný nemá býti napadeným rozsudkem nucen, aby snad své jmenování členem patentního soudu, které může býti pokládáno za ovoce, anebo též za uznání jeho vzdělání a schopností, vůbec utajoval, nýbrž jen nemá tohoto jmenování užívati v obchodním styku závadným způsobem v rozsudku uvedeným. Při věcném a nestranném posouzení *z á v a d n é h o z p ů s o b u u m í s t ě n í* jmenování členem patentního soudu v obchodní korespondenci nelze vyloučiti možnost, že právě toto závadné umístění bylo způsobilé vyvolati u zájemců klamný dojem v rozsudku vytčený, i když lze připustiti, že zákazníci v oboru zástupčí činnosti žalovaného budou míti zpravidla vyšší inteligenci a vzdělání, než je tomu v oborech jiných. Nezáleží na tom, že žalovaný takový účinek přivoditi nechtěl a na něj ani nepomýšlel.

Odvolací soud správně ukázal také na to, že otázka, zda a jaký dojem je způsobilé vyvolati u zájemců závadné označení, jest otázkou právní, která nemůže býti řešena toliko na podkladě důkazů o konkrétním mínění určitých zájmových kruhů. Tím však odvolací soud nevyklučuje, aby bylo při posouzení dotčené otázky přihlédnuto i k názorům těchto zájmových kruhů. Tyto různící se názory v rozsudku uvedené odvolací soud též neponechal mimo úvahu.

Zbývá vyřídití dovolání žalovaného co do výroku o uveřejnění rozsudku. Dovolací soud upouští od názoru vysloveného v rozhodnutích č. 11142 a 12638 Sb. n. s. a uznává dovolání za přípustné. V § 18 zák. proti nek. sout. se sice poukazuje k § 40 uved. zák., než to jest vyložití tak, že tu chtěl zákonodárce odkázati jenom k těm bližším ustanovením, jež jsou v onom paragrafu obsažena, která jsou společná pro obor práva trestního i civilního, zejména v odst. 2 a 3. Nelze však míti za to, že by zákonodárce měl tu na mysli upravití také opravné prostředky ve vě-

cech civilních, aniž by takovou podstatnou změnu a tak podstatné omezení opravných prostředků normoval v oddílu II, pojednávajícím o společných ustanoveních o ochraně soukromoprávní, kamž by uvedený procesní předpis podle povahy věci náležel, a aniž by toto důležité omezení procesního práva spojil s úpravou opravných prostředků v řízení trestním, jež jsou již svou právní povahou zcela odlišné. Nelze tu tedy mluvit ani o nějaké analogii ve věcech soukromoprávních, nehledíc na to, že tu měla význam také nejednotnost úpravy opravných prostředků v obou oblastech platného trestního formálního práva a že se tu projevila snaha aspoň v této věci dosíci sjednocení. Otázku uveřejnění rozsudku nelze pokládati všeobecně za otázku podružnou, protože podle okolností případu může mít její rozhodnutí pro obě sporné strany dalekosáhlé účinky jak hospodářské, tak i nehmotné. Právě proto vyžaduje tato otázka, aby byla bedlivě probírána a posouzena a aby její řešení mohlo být přezkoumáno, kde to zákon jinak připouští, také soudem dovolacím, neboť ani to nelze vyloučiti, že podle okolností případu může mít její řešení pro strany větší význam, než samo rozhodnutí o nároku zdržovacím a odstraňovacím nebo o nároku na náhradu škody hmotné. Než podle názoru dovolacího soudu není v souzeném případě toto opatření odůvodněno s hlediska prevence po případě odstrašení. Uváží-li se všechny okolnosti případu, zejména že žalovaný byl původně skutečně členem svazu německých patentních zástupců, který byl pak rozpuštěn, a že radou patentního soudu byl též skutečně jmenován, není v souzeném případě třeba uveřejnění rozsudku, a to ani v zájmu veřejnosti po případě příslušných interesentů, ani s hlediska morálního dosti učinění.

Čís. 16680.

V návrhu na povolení exekuce podle rozhodnutí (výměru) správního úřadu ve smyslu čl. VI. zák. č. 130/1930 Sb. z. a n. musí být předloženo potvrzení úřadu, jenž exekuční titul vydal, o tom, že jeho rozhodnutí není podrobena opravnému prostředku, který vykonatelnost zastavuje; nestačí, že jest v exekučním titulu jen uvedeno, že možné námitky proti výměru nemají odkladného účinku.

(Rozh. ze dne 1. února 1938, R I 1655/37.)

Československý stát (finanční správa) navrhl, aby mu proti povinné byla podle vykonatelného výměru finančního ředitelství v P. ze dne 22. dubna 1937, č. j. VII-2564 ai 1937, a odevzdací listiny okresního soudu civilního v P. z 8. září 1936, D II 701/33 jež byly k návrhu připojeny, k vymožení 9.000 Kč s přísl. povolena exekuce na svršky. Exekuční soud vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Jde o to, zda jsou v souzené věci splněny formální podmínky exekučního titulu ve smyslu § 1 č. 12 ex. ř. hledě též na usta-